

Do stonn der Tünnes un der Schäl op der Eck. Kütt der Pastur verbei un luurt sich die zwei aan un schöddelt mem Kopp. Säht dä för dä Tünn: “Hör ens, wat mähs do eigentlich hee am helllichten Dag?”

“Ich ben am Döse, Herr Pastur.”

“Aha! Am Döse!”

Do säht dä för dä Schäl: “Un wat mähs do?”

“Jo”, säht e, “ich passe op, dat dä nit enschlöf.”

Frühling, Heinrich (76): *Ich ben am Döse*

do ʃte:t:ɛ tʏnəz_ʊn də ʃɛ:l ʔop də ʔɛk nə kyt:ə pas'tuɔ̯ fəbeɪ ʔʊn luɔ̯t sɪf di ʧʏvɪ ʔa:n ɪ ʃød| mem kɔp
nɛ sɛ:t:ɛ fø də tʏn hø_əns vat mɛ:s dʊ 'ɛɪənɪf he_ʊam 'hœlɪçtən da:f ʔɪf bɪn_ʊam dø:zə hɛ pas'tu:ɔ̯
ʔa'ha: ʔam dø:zə da zɛ:d:ɛ vø də ʃɛ:l ɪ vat mɛ:s tu: ja zɛ:t_ə ʔɪf pasə_ʊp dat dɛ: nɪd_ɪnʃlœ:f